

GKS MAGAZINE

Maart
2026

Sai Ram, lieve mensen,

Terwijl op het moment van schrijven een gure februariewind rond het huis jaagt, kondigt de lente zich al voorzichtig aan — nieuw leven in vele vormen.

Dit maandblad is in vliegende vaart ontstaan. Soms gaat dat zo: ideeën dienen zich aan, stukken vallen op hun plek, en voor je het weet ligt er een complete editie.

Met onze reis naar India in het vooruitzicht brengen we deze editie iets eerder uit. Onderweg proberen we onze agenda zo open mogelijk te houden — ruimte voor spontane ontmoetingen, tempelbezoeken en wat zich verder aandient.

Maar eerlijk is eerlijk: we zijn ook niet dwars van een dagje pootjebaden in Goa

De tempel blijft ondertussen open en de maandagavondrituelen gaan gewoon door.

Veel leesplezier,

~ Love, Kannaiah & Carla ❤️

Inhoudsopgave - Maart 2026

Wat doet Swami eigenlijk?

Wat zou jij antwoorden?

Dag van de Goede Samaritaan

 zien in plaats van voorbijgaan

Het Ego als bondgenoot

 Een spirituele blik op identiteit, verwachtingen en de kracht van flexibiliteit

Van Agonie naar Extase

Een beslissend moment in het leven van Gopala Krishna Swami

Een Les Buiten de Lijnen

Over familie, keuze en de warmte die ons overeind houdt

Internationale Vrouwendag

Niet als tegenpolen, maar als danspartners

Inhoudsopgave - Maart 2026

❄️ **Woorden tegen kou: Cold As Ice**
en beleid dat mensen raakt

🕉️ **Wat is een Lingam?**
Symboliek, materialisatie en de betekenis van
MahaShivaratri

✨ **De verborgen energie van creatie**
Begrijp de drijfveer achter alles wat bestaat

✨ **Paramahansa Vishwananda**
De vroege tekenen van Vishwananda's levenspad,
gezien door zijn familie

Internationale Dag tegen Racisme en Discriminatie

❄️ "Cold as ICE" is geen metafoor. Het is beleid. 🗣️

Van Reactie naar Bewustzijn

🌀 Transformeer van binnenuit

Maandagenda Maart

MARCH

ॐ **Maandag 2 maart**

Rudrābhiśekam – 19:30 uur

👩‍🦰 **Zondag 8 maart – Internationale Vrouwendag**

ॐ **Maandag 9 maart**

Rudrābhiśekam – 19:30 uur

Vrijdag 13 maart – Dag van de Goede Samaritaan

🎵 **Zondag 15 maart – 🎵 Bhajans – 10:30 uur**

🥗 potluck lunch

ॐ **Maandag 16 maart**

Rudrābhiśekam – 19:30 uur

🌸 **Zaterdag 20 maart – aanvang Lente** 🌸

Zondag 21 maart – Dag tegen Racisme en Discriminatie

ॐ **Maandag 23 maart**

Rudrābhiśekam – 19:30 uur

ॐ **Maandag 30 maart**

Rudrābhiśekam – 19:30 uur

Parkeren voor bezoekers - liever niet in de Van Velzenstraat!

31

DAGEN IN DE
MAAND

MAART

Leuke weetjes

**Vrouwen-
geschiedenismaand**

**Nationale
Krijtjesdag**

**Nationale
Knutsel-
maand**

**Vaarwel
winter**

**Hello
lente**

**St. Patrick's
Day -
17 maart**

**Geboortesteen:
Aquamarijn**

**De Eiffeltoren
werd voltooid
in maart**

Astrologische

Vissen

Vissen

Ram

Maart is de 3 maand van het

**St. Patrick's
Day -
17 maart**

**ere Maant
van het jaar**

MADEWITHHAPPY.COM

De werkelijke missie van Sri Sai Bhagwan

Wat zou jij antwoorden als iemand je vroeg:

“Wat doet Swami eigenlijk?”

In de beginjaren van de Brindavan Campus in Bangalore ging een eerstejaars Intermediate-student tijdens de vakantie naar huis. Toen de vakantie voorbij was, nam hij de trein terug naar het hostel.

Terwijl de trein voortdenderde, merkte een medepassagier het boek op dat de jongen in zijn handen had. Het ging over Swami. Nieuwsgierig boog de man zich naar hem toe en vroeg terloops:

“Wat doet Sathya Sai Baba eigenlijk?”

De jongen antwoordde zonder aarzelen:

“Hij materialiseert vibhuti.

Hij materialiseert ringen.

Hij materialiseert kettingen.

Hij materialiseert horloges.

En hij geneest zieken.”

Daar bleef het bij. De trein bereikte het eindstation. De jongen stapte uit, keerde terug naar het hostel en dacht er verder niet meer over na.

De volgende ochtend ging hij naar Darshan.

Swami liep recht op hem af.

“Wanneer ben je aangekomen?” vroeg Swami zacht.

“Gisteravond, Swami,” antwoordde de jongen.

“Hoe ben je gekomen?”

“Met de trein, Swami.”

Swami hield even stil. Toen vroeg Hij, rustig maar beslist:

“Toen de reiziger die naast je zat over Mij iets vroeg, wat heb je hem toen verteld?”

De jongen verstijfde. Zijn hart bonsde. Langzaam en eerlijk herhaalde hij alles wat hij had gezegd:

“Swami materialiseert vibhuti.

Swami materialiseert ringen.

Swami materialiseert horloges.

Swami materialiseert kettingen.

En Swami geneest ook zieken.”

Swami's gelaatsuitdrukking veranderde. Zijn blik werd ernstig.

“Is dát wat je van Mij begrepen hebt?” vroeg Hij.

“Ik ben niet hiervoor gekomen,” zei Swami.

“Ik doe deze dingen alleen om jullie aan te trekken.”

De jongen luisterde met ingehouden adem.

“En zodra Ik jullie aantrek,” vervolgde Swami,

“zaai Ik het zaad van transformatie in jullie hart.”

Swami's stem werd zachter.

“Wanneer je bij Mij komt,
wanneer je Mijn werk doet,
wanneer je aan Mij denkt,
wanneer je over Mij hoort...”

Hij pauzeerde.

“Dan gebeuren er wonderen.”

En toen onthulde Swami de diepere waarheid erachter:

“Telkens wanneer je aan Mij denkt,” zei Hij,
“wordt het zaad van transformatie in je hart gezaaid.
Het zal op het juiste moment tot bloei komen.”

“Die transformatie verloopt heel langzaam,” legde Swami uit.

“Meestal zul je je er niet eens van bewust zijn.”

“Maar,” voegde Hij er vastberaden aan toe,

“ook al is ze langzaam, ze is gestaag.

Ze is blijvend.

Ze is onomkeerbaar.”

Swami keek hem diep aan.

“Toen Ramakrishna Paramahansa Vivekananda met één aanraking transformeerde,”
zei Swami,

“was die transformatie niet blijvend. Maar in die tijd was zo'n tijdelijke overdracht van
spirituele energie nodig voor het goddelijke werk, en daarom zegende hij Vivekananda
op die manier.”

“Mijn weg is anders,” verklaarde Swami.

“Mijn transformatie is langzaam, consistent en permanent.”

Toen besloot Swami, met rustige vastheid:

“Dit is het doel van Mijn Avatar.”

“In alles wat Ik doe,” zei Hij,

“ligt dit principe besloten.

Ik ben gekomen voor de transformatie van de mens.”

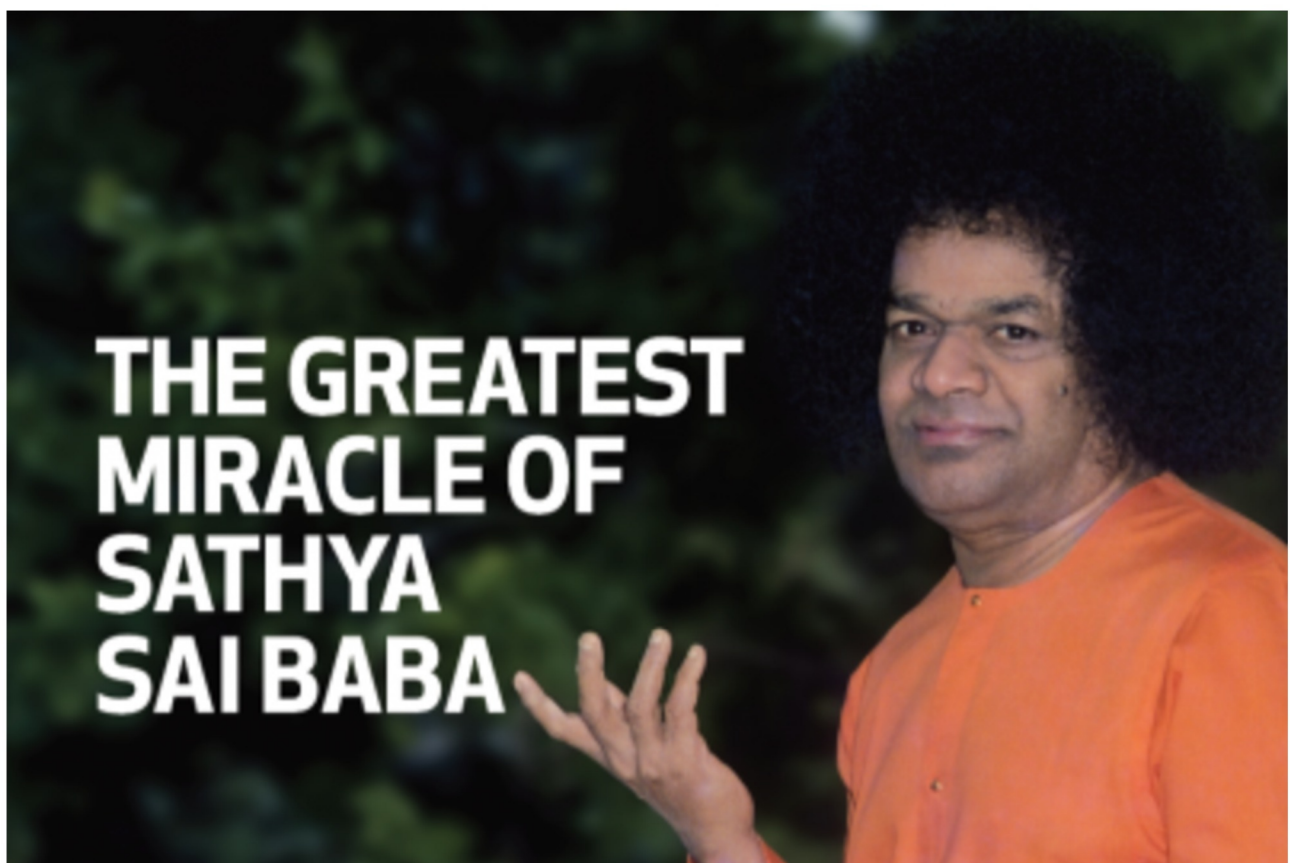
“Zodra je op welke manier dan ook met Mij verbonden bent,
is het zaad van transformatie in je innerlijk gezaaid.”

Swami glimlachte zacht.

“Alles wat jij je medereiziger vertelde dat Ik doe,” zei Hij,

“dat zijn slechts Mijn visitekaartjes.”

~ Ervaringen van een Sri Sai-toegewijde

Vrijdag 13 maart – Dag van de Goede Samaritaan

Het verhaal van de Goede Samaritaan kennen de meesten uit de Bijbel: iemand die, zonder verplichting of bijbedoeling, een ander helpt die in nood is. Maar zodra je het loskoppelt van kerk, tempel of leerstelling, blijft er iets verrassend eenvoudigs over: menselijkheid.

Toevallig valt deze dag op vrijdag de dertiende — voor sommigen een dag om op te letten, voor anderen gewoon... vrijdag. Misschien is het juist daarom een mooie datum om stil te staan bij wat wél goed kan gaan.

De Goede Samaritaan is geen religieus label, maar een houding. Iemand die even stopt. Die kijkt wat een ander nodig heeft. Die niet eerst denkt: Is dit mijn verantwoordelijkheid? Heb ik hier tijd voor? Past dit in mijn planning? Maar iemand die handelt. Gewoon omdat het kan.

In onze dagelijkse bubbels zijn we druk. Met werk, meningen, notificaties en agenda's die ons op de hielen zitten. We kijken veel, maar zien weinig. Niet uit onwil — eerder uit snelheid. De wereld vraagt voortdurend om aandacht, en meestal wint ons eigen scherm.

De Goede Samaritaan van nu hoeft niemand van de weg te rapen. Soms is luisteren al genoeg. Zonder meteen een oplossing te presenteren. Of — revolutionair idee — je telefoon even in je zak laten terwijl iemand tegen je praat.

Het mooie is: je hoeft er niets voor te geloven. Geen doctrine, geen overtuiging, geen moreel certificaat. Alleen de bereidheid om één moment uit je bubbel te stappen en de mens vóór het label te zien.

In 2026 gaat het misschien niet om spektakel of ritueel, maar om kleine acties die de wereld een beetje warmer maken.

En soms is dát genoeg om een vrijdag de dertiende te laten tellen.

Niet omdat het moet.

Maar omdat het kan.

Het ego als bondgenoot

Een spirituele blik op identiteit, verwachtingen
en de kracht van flexibiliteit.

EGO ...

De vraag is: hoe kan ik mijn ego volledig oplossen en hoe kan ik zo leven dat mijn leven werkelijk impact heeft op de wereld?

Het antwoord is: los je ego niet op. Het is goed dat het er is. Het ego geeft namelijk structuur aan je persoonlijkheid. Je zou kunnen zeggen: het ego is het skelet van je persoonlijkheid. En dat is geen slechte zaak, het hoort bij de schepping.

Begrijp je het verschil? Het ego als structuur van je karakter is gezond en noodzakelijk. Zonder die structuur kan de samenleving je niet herkennen en geen verbinding met je maken. Stel je voor dat iemand je vraagt: "Wat is je naam?" en je antwoordt: "Ik heb eigenlijk geen naam, ik weet niet wie ik ben." Of: "Waar kom je vandaan?" – "Dat weet ik niet." Op die manier kun je niet functioneren of communiceren in de maatschappij.

Juist dát aspect van het ego – je naam, je identiteit, je plaats in de wereld – zorgt ervoor dat je onderdeel bent van het geheel. Zoveel ego is goed. Maar wanneer wordt ego ongezond?

Net als bij cholesterol bestaat er een 'goede' en een 'slechte' vorm. Ego wordt problematisch wanneer het verandert in trots, arrogantie of opgeblazen verwachtingen. Dan raak je verwijderd van anderen en uiteindelijk zelfs afgewezen door de samenleving.

Wanneer merk je dat? Bijvoorbeeld als je voelt: *ik verwacht te veel, ik eis aandacht, ik heb applaus nodig om me goed te voelen*. Als je lijdt wanneer erkenning uitblijft, dan is het goed om even afstand te nemen. Trek je een beetje terug en onderzoek: geeft dit mij druk, of geeft het mij vreugde?

Als je merkt dat het koste wat kost vasthouden aan je positie in de wereld je enorme spanning oplevert, dan is het ego opgezwollen. Maar als je ontspannen bent, als respect je plezier geeft maar het ontbreken ervan je niet uit balans brengt, dan is je ego gezond.

Een gezond ego is niet agressief en niet opgeblazen. Het is rustig aanwezig. En nog iets belangrijks: hoe flexibeler je wordt, hoe kleiner het ego. Een flexibel mens heeft weinig ego – en dat is een prachtig ego. Zo iemand weet nog steeds wie hij is, wat zijn waarden zijn en waar hij voor staat, maar hij zit niet gevangen in verwachtingen of in een vicieuze cirkel van willen en moeten.

Flexibiliteit is een belangrijke graadmeter voor innerlijke stabiliteit. Kijk bijvoorbeeld naar alledaagse situaties. Je doet het licht aan en verwacht dat alle lampen branden. Stel dat maar de helft aangaat. Wat gebeurt er dan? Irritatie? Teleurstelling?

Of kun je denken: oké, dit is wat er nu is, laat me hier op een rustige manier mee omgaan. Dat laatste wijst op minder ego.

Zo kun je op allerlei niveaus onderzoeken hoe diep je ego zit. En dat is een waardevolle oefening. Maar haat je ego niet. Het hoort bij de schepping. Het is je gegeven om vorm en structuur te geven aan je persoonlijkheid. En dát is op zichzelf iets moois.

Bron: vrije vertaling en bewerking van “Talk” van Mohanji, januari 2026

Uit het boek “*Saint of Girinagar*”

Paramapoojya Paramahansa Sri Gopala Krishna Swamy

Door: Sri B.R. Ananthasayana Rao

Episode 13: Agonie en Extase

Een onzichtbare ‘rook’ begon zich te verspreiden in het huishouden van Sri Venkataramanaiah. Binnen de gezamenlijke familie voelde ieder familielid dat Gopala Krishna een last was geworden — een onproductieve uitloper van de familietak.

Zijn vader, die ooit had gedroomd dat zijn zoon arts zou worden, werd hard en verbitterd. Andere familieleden wakkerden deze gevoelens verder aan, totdat de wrok uitgroeide tot een alles verterend vuur. Deze omstandigheden hadden een diepe uitwerking op de jonge Gopala. Verward en gekwetst wist hij niet meer welke richting hij in het leven moest kiezen. In totale wanhoop nam hij het besluit het ouderlijk huis te verlaten en zich aan te sluiten bij een ashram in de buurt van Devanahalli, in Chikkaballapur. Voor hij dit deed, wilde hij echter eerst naar Puttaparthi gaan om Baba’s darshan te ontvangen. Zo vertrok hij in 1986.

In die tijd werd Prashanthi Nilayam omringd door slechts enkele bomen. Onder één van die bomen zat de terneergeslagen Gopala, wachtend op Baba’s darshan en verlangend naar een troostend woord van Hem.

De ochtend-darshan eindigde, en er leek geen enkele hoop dat Gopala Krishna voor een interview zou worden geroepen. Tranen welden op in zijn ogen terwijl hij onbeweeglijk onder de boom bleef zitten, verdiept in stille innerlijke pijn — als een ware *sthitaprajna*.

Rond elf uur 's ochtends tikte plotseling iemand hem op de schouder. Geschrokken opende Gopala Krishna zijn ogen en zag tot zijn verrassing de heer Khiyal Das, een senior Seval, die hem wenkte om mee te komen en zei dat Swami had laten weten dat hij moest komen.

Bij de ingang van de interviews kamer stond Baba met de deur open. Hij nam Gopala Krishna mee naar binnen en sloot de deur achter hen. In één ogenblik veranderde Gopala's diepe pijn in pure extase. Daar stond Baba voor hem, in al Zijn stralende glorie. Swami vroeg hem te gaan zitten, troostte hem liefdevol en verzekerde hem dat voortaan Sai Krishna Zelf voor hem zou zorgen — net zoals Heer Krishna de Pandava's had beschermd en geleid tijdens de Dwapara Yuga.

Baba waarschuwde hem niet te geloven dat alles wat wit is, melk zou zijn. Vervolgens verklaarde Hij dat vanaf die dag Zijn belofte "*Yogakshemam Vahamyaham*" voor hem zou gelden. Hij hoefde niet naar een ashram te gaan, want — zo zei Baba — leven in een ashram is vaak niet meer dan "*shram*" (zware inspanning).

Een Les Buiten de Lijnen

Mijn zesjarige zoon werd vandaag naar het kantoor van de directeur gestuurd. Niet omdat hij ruzie had gemaakt. Niet omdat hij had gevloekt. Maar omdat hij weigerde onze hond uit zijn stamboom te schrappen.

Zijn juf zei: "Huisdieren horen niet bij de familie, Liam. Die horen niet in een stamboom."

Toen ik hem van school ophaalde, voelde de lucht in de auto zwaar aan, alsof er iets breekbaars was gebroken. Liam is een zachtvaardig kind – zo iemand die hurkt om een worm van de stoep te vegen zodat niemand erop trapt. Hij zat achterin, een verfrommeld stuk karton vastgeklemd, met tranen over zijn wangen.

"Ze heeft me fout begrepen, pap...", fluisterde hij. "Ze zei dat ik het opnieuw moet doen."

Ik zette de auto aan de kant, schakelde de motor uit en keek hem aan. "Laat het me zien, jongen."

Het was een typische opdracht voor groep 3: teken je stamboom. Onderaan had hij mij en zijn moeder getekend. Daarboven de grootouders, die zich naar boven vertakten.

En middenin, precies in het centrum, had hij met grote, liefdevolle streken een bruine vorm getekend: het ene oor stond omhoog, het andere hing naar beneden.

Eronder, in zijn zorgvuldige kleine handschrift: RUFUS.

Een opmerking in rode inkt, over de pagina gekrabbeld, luidde: "Onjuist. Familie = mensen. Opdracht opnieuw doen."

Ik keek naar Liam. "Wat is er gebeurd?"

Hij snoof en veegde zijn neus af aan zijn mouw. "Ik zei dat Rufus mijn broer is. Zij zei dat familie alleen mensen zijn. Alleen als je hetzelfde bloed deelt. Honden zijn... gewoon dieren. Maar pap... een fiets komt je wangen niet likken als je huilt."

En toen, vanuit zijn zesjarige perspectief, zei hij iets waardoor ik verstijfde:

"Pap... jij en mama hebben niet hetzelfde bloed, toch?"

"Nee, vriendje."

Hij knikte, alsof hij iets vanzelfsprekends bevestigde. "Maar jullie zijn een familie. Jullie hebben voor elkaar gekozen. Dus waarom zou ik niet voor Rufus mogen kiezen?"

Ik zweeg. Omdat hij gelijk had.

Rufus is geen 'perfecte' hond. We hebben hem vier jaar geleden geadopteerd uit het plaatselijke asiel – een plek zonder naam, alleen kennels, geblaf en vermoeide mensen die hun best deden. Hij is een kruising tussen een boxer en een labrador, met een kromme staart, een al grijze snuit en hij schrikt snel van plotselinge geluiden.

Maar sinds hij bij ons is, slaapt hij elke nacht naast Liams bed. Zonder uitzondering. Afgelopen winter, toen Liam griep had, verliet Rufus de kamer nauwelijks. Hij legde urenlang zijn grote kop op de borst van mijn zoon, een stille beschermer.

Ik kon dit niet zomaar laten gebeuren.

De volgende dag vroeg ik een gesprek aan met de juf. Ik kwam niet alleen. Ik nam Liam mee. En ik nam Rufus mee.

We wachtten buiten na schooltijd, toen het schoolplein leeg was en het lawaai was afgenomen. Rufus aan de lijn, rustig tegen Liams been gedrukt. Toen liepen we naar het klaslokaal.

Mevrouw Caldwell was haar papieren aan het ordenen. Een vrouw van een zekere leeftijd, streng, die marges meet en orde waardeert, met weinig geduld voor wat zij 'grillen' noemt. Toen ze de hond zag, verstijfde ze.

'Meneer Harris... honden zijn niet toegestaan op school.'

'Hij loopt aan de lijn. En we blijven hier,' zei ik zachtjes. 'Ik wilde het even over Liams opdracht hebben.'

Ze zuchtte, alsof ze dit gesprek al duizend keer had gevoerd. 'Ik heb het hem uitgelegd. Het doel is om afstamming te begrijpen, familie in genealogische zin. Als ik een hond toesta, komt er morgen een kind bij met een vis, de dag erna met een videogame. Er moet een grens zijn.'

'Een videogame ademt niet,' mompelde Liam, met een zachte maar vastberaden stem.

Mevrouw Caldwell keek over haar bril heen. 'Het gaat niet om ademen, Liam. Het gaat om definities. Woorden doen ertoe.'

Ik stond op het punt mijn betoog te beginnen over liefde, wat een huis bij elkaar houdt, over al die dingen die 'familie' heten en die niet in een boekje staan.

Maar Rufus sprak als eerste.

Normaal gesproken verlegen, en achter me blijvend als iemands stem scherp wordt, stapte hij nu zelf naar voren. Geen getrek, geen gedoe. Hij benaderde mevrouw Caldwell alsof hij precies wist waar hij heen moest.

"Houd hem alsjeblieft even achter," zei ze, terwijl ze een stap achteruit deed. "Ik... ik voel me niet op mijn gemak bij honden."

Rufus ging zitten. Toen deed hij wat we 'het kleine leunen' noemen. Als iemand gespannen is, drukt hij zijn volle gewicht tegen je benen, een warmte die zegt: het is oké.

Hij liet zijn 36 kilo tegen haar schenen rusten. Langzaam keek hij op, zijn amberkleurige ogen kalm, en slaakte een lange, zachte zucht.

Mevrouw Caldwell verstijfde. Haar hand zweefde in de lucht. Ze keek naar die grijzende snuit, het hangende oor, het geduld.

De stilte duurde voort. Tien seconden. Twintig.

'Hij voelt het,' fluisterde Liam. 'Hij weet wanneer iemand pijn heeft.'

En toen veranderde haar uitdrukking. Niet plotseling. Gewoon... een barstje. Een vermoeidheid die naar boven kwam.

'Mijn man...' begon ze, haar stem brak. 'Hij is twee jaar geleden overleden. We hadden een Duitse herder. Die zat altijd zo. Op dezelfde manier.'

Alles kalmeerde. Niemand probeerde te winnen. We waren er gewoon: een gespannen vader, een standvastig kind, een vrouw die haar verdriet droeg, en een hond die de kloof overbrugde.

Rufus is geen object, mevrouw Caldwell,' zei Liam zachtjes.

Ze keek hem aan, haar ogen glinsterden. Toen legde ze langzaam haar hand op Rufus' kop. Aarzelde even. Toen aaide ze hem, alsof het een herinnering was.

Ze pakte de verfrommelde pagina. Ze gumde de rode opmerking niet uit. Maar ze pakte een klein gouden sterretje – zoals die voor perfecte dictaten – en plakte het precies op Rufus' voorhoofd in de tekening.

"In de genealogie," fluisterde ze met een fragiele glimlach: "We categoriseren veel dingen. Maar in een gezin... is familie ook wat je overeind houdt."

Ze keek me aan. "Ik laat hem even noteren dat Rufus een 'uitverkoren lid' is. En ik zal mijn opmerking corrigeren."

We vertrokken. Liam glimlachte alsof hij iets kostbaars had teruggevonden. Rufus kwispelde met zijn kromme staart, blij dat hij had gedaan wat hij het beste kan: blijven, steunen, kalmeren.

Op weg naar huis dacht ik hierover na.

We brengen ons leven door met kinderen te leren in hokjes te passen. Instructies op te volgen. Binnen de lijnen te kleuren. Het 'juiste' antwoord te kennen. We noemen dat slim zijn.

Maar die dag herinnerden mijn zoon en zijn hond me aan iets anders.

Je kunt alle definities ter wereld kennen en toch het essentiële missen, als je vergeet de warmte te voelen van een levend wezen dat zich tegen je aandrukt wanneer je wankelt.

"Familie is meer dan alleen bloedverwantschap – het gaat om degenen die je door dik en dun steunen. Rufus wist dit, en Liam weet het ook."

Bron: Rajel Siham - Dagelijks recept

Wat is een Lingam — en waarom materialiseren Meesters deze tijdens Maha Shivaratri?

Onlangs kregen we de vraag wat een **Lingam** precies is, en waarom sommige spirituele Meesters — zoals Bhagawan Sri Sathya Sai Baba of Paramahansa Vishwananda — deze materialiseren, vaak juist tijdens **MahaShivaratri**.

De Lingam

In de hindoeïfilosofie wordt de Lingam gezien als een heilig symbool van het goddelijke bewustzijn. Het woord *lingam* betekent letterlijk **teken, symbool** of **dat wat het onzichtbare zichtbaar maakt**. Het verwijst dus niet naar een object op zichzelf, maar naar een diepere spirituele werkelijkheid.

De Lingam staat voor:

- **Shiva als vormloos bewustzijn** — niet als persoon, maar als het absolute principe achter alle bestaan
- **De eenheid van polariteiten** — vaak afgebeeld met een (Panipeetham) Yoni-basis:
 - Lingam → Bewustzijn (Shiva)
 - Yoni → Scheppende energie (Shakti)
- **Oneindigheid** — de ovale vorm zonder begin of einde
- **Schepping, behoud en transformatie** — de kosmische cyclus van ontstaan en oplossen

Kort gezegd symboliseert de Lingam het **tijdloze bewustzijn waaruit alles voortkomt**.

Waarom materialiseren Meesters een Lingam?

Volgelingen (devotees) begrijpen deze handeling doorgaans op verschillende manieren:

1. Teken van goddelijke aanwezigheid

De materialisatie wordt gezien als manifestatie van spirituele kracht (Shakti) — geen spektakel, maar een uiterlijke uitdrukking van innerlijke realiteit.

2. Versterking van geloof en devotie

Een tastbaar symbool kan vertrouwen verdiepen en mensen helpen hun hart te openen.

3. Spirituele zegen

Een gematerialiseerde Lingam wordt vaak beschouwd als geladen met energie en gebruikt voor meditatie of gebed.

4. Herinnering aan eenheid

Het laat zien dat het vormloze zich ook in vorm kan tonen — dat het goddelijke zowel transcendent als aanwezig is.

Waarom juist tijdens Maha Shivaratri?

Maha Shivaratri — “De Grote Nacht van Shiva” — is een spiritueel belangrijke nacht die symbool staat voor:

- de overwinning van licht op duisternis
- het ontwaken van bewustzijn
- het oplossen van het ego
- de vereniging van Shiva (Bewustzijn) en Shakti (Energie)

Traditioneel wordt deze nacht gezien als een periode waarin de kosmische energie bijzonder subtiel en krachtig aanwezig is — een tijd van meditatie en innerlijke verdieping.

In de Shaivistische mythologie bestaat het verhaal van Lingodbhava, waarin Shiva verschijnt als een oneindige zuil van licht zonder begin of einde. De Lingam is de symbolische weergave van deze lichtzuil.

Wanneer een Lingam tijdens Shivaratri wordt gematerialiseerd, wordt dit geïnterpreteerd als een symbolische herhaling van dit kosmische principe: **het Oneindige dat zich zichtbaar maakt.**

De innerlijke boodschap

Veel Meesters benadrukken dat de uiterlijke gebeurtenis slechts een aanwijzing is. De ware betekenis ligt niet in het wonder, maar in wat het symboliseert:

De echte Lingam moet in het hart geboren worden — het ontwaken van goddelijk bewustzijn in de mens.

Samenvattend

De materialisatie van een Lingam wordt door velen gezien als een zichtbare uitdrukking van goddelijke aanwezigheid. De Lingam zelf staat voor het vormloze, oneindige bewustzijn en de eenheid van scheppende krachten.

Tijdens Maha Shivaratri — de nacht van innerlijk ontwaken — onderstreept dit symbool vooral één boodschap:

Niet het verschijnsel is het doel, maar de herinnering aan het bewustzijn dat in ieder van ons kan ontwaken.

<https://youtu.be/DaPDdNgsUyo?si=LX7Vr91xaJJ56cM1>

Een uniek filmpje, weliswaar van slechte kwaliteit, waarin *Paramahamsa Vishwananda* een Lingam materialiseert tijdens MahaShivaratri.

Persoonlijke ervaring tijdens de nacht van Shiva – MahaShivaratri

Op 21 februari 2001 was ik tijdens Shivarathri in de ashram van Sathya Sai Baba in Puttaparthi. Ik was echter te vermoeid om, zoals het jaar daarvoor, al vanaf 10.15 uur in de rij te gaan staan om binnen te komen.

Om 17.00 uur schrok ik wakker uit een middagdutje, trok haastig de eerste de beste panjabi aan — een wijde broek met een lange blouse — en spoedde me naar de ashram. Het was er overvol en niemand werd nog binnengelaten in de Kulwant Hall. In een vlaag van waanzin klom ik over het manshoge hek, waarbij het kruis van mijn broek uitscheurde. Op mijn tenen manoeuvreerde ik tussen de mensen door, vastberaden naar voren, zonder tegengehouden te worden — op een enkele hand na die aan mijn broekspijp trok, wat ik eenvoudigweg negeerde.

Baba stond achter een tafel op de veranda en had zichtbaar moeite met ademen, een witte zakdoek in Zijn hand. Toen gebeurde het... Hij bracht een gouden Lingam (ei) omhoog, die Hij met Zijn hand onder Zijn kin opving. Een tweede Lingam stuiterde op de tafel. Naar later bleek had Baba al jaren geen Lingams meer gematerialiseerd op het darshanplein — en nu was ik daar onverwacht getuige van.

Mijn hele lichaam voelde elektrisch geladen en ik was doorweekt van het zweet. Bij de uitgang kwam ik Dr. Rao tegen, die enkel zei: “*Now you have come at the right time!*”

Liba, met wie ik samenwerkte in het kinderproject, had me over het hek zien klimmen — iets wat haar bijna een hartstilstand bezorgde. “Je had de toegang tot de ashram ontzegd kunnen worden!” zei ze. Wonderlijk genoeg greep geen enkele sevadal (beveiliger) in.

~ Carla

Internationale Vrouwendag

Zondag 8 maart is het Internationale Vrouwendag. Een dag die wereldwijd wordt gevierd, herdacht, bevochten en soms ook wat ongemakkelijk aanvoelt. Want vrouw-zijn is niet overal hetzelfde verhaal.

In Afghanistan betekent vrouw-zijn voor velen: niet gezien worden, niet gehoord worden, niet mogen leren, niet mogen lopen zonder toestemming. Daar is vrouw-zijn geen thema voor een agenda, maar een dagelijkse strijd om bestaansrecht.

Hier in Nederland leven we in een totaal andere werkelijkheid. Of toch...?

We fietsen 's nachts alleen naar huis, voelen ons vrij en zelfstandig — en schrikken wanneer het nieuws ons eraan herinnert dat veiligheid niet vanzelfsprekend is. Dat ook hier grenzen worden overschreden. Dat vrijheid soms dunner is dan we denken.

Internationale Vrouwendag is dan ook geen wedstrijdje “wie het slechter heeft”, maar een uitnodiging tot bewustzijn. Bewustzijn dat omstandigheden verschillen, maar dat waardigheid universeel is. Gelijke rechten gaan tenslotte niet alleen over wetten en regels, maar ook over hoe veilig, vrij en gezien iemand zich mag voelen — elke dag opnieuw.

Misschien is dát wel waar het schuurt én heelt tegelijk: dat we stoppen met tellen wie gelijk heeft, en beginnen met voelen wat in balans wil komen — in vrouwen, in mannen, en in alles daartussen.

Spiritueel gezien staat het vrouwelijke principe voor zachtheid én kracht, voor ontvangen én begrenzen, voor intuïtie én wijsheid. En het mannelijke voor richting, daadkracht en helderheid. Niet als tegenpolen, maar als danspartners. Het gaat niet alleen over vrouwen, maar over balans.

Eeuwenlang mocht het mannelijke vooral doen en leerde het vrouwelijke vooral dragen. Misschien is het tijd dat we dat wat mengen. Een beetje meer zachtheid in systemen. Een beetje meer helderheid in relaties. En — laten we eerlijk zijn — soms ook wat meer humor wanneer we onszelf weer eens te serieus nemen.

Internationale Vrouwendag hoeft geen vuist in de lucht te zijn. Het mag ook een open hand zijn. Een moment van stilstaan. Van luisteren. Van erkennen dat meerdere werkelijkheden naast elkaar bestaan.

En soms is zien al genoeg.

Over de wil van God

We horen vaak mensen zeggen: “Het is de wil van God.” Maar wat betekent dat eigenlijk? Bestaat er zoiets als de wil van God, bijvoorbeeld in het verloop van de schepping? En zo ja, hoe kunnen wij in harmonie met die wil leven?

Vaak wordt zo’n uitspraak gebruikt als een vorm van escapisme. Het is een manier om verantwoordelijkheid af te schuiven: “Het is Gods wil, dus ik hoef er niets aan te doen.” Sommige mensen gebruiken het zelfs om keuzes zoals het krijgen van kinderen te rechtvaardigen: “Waarom zoveel kinderen? Het is God gegeven.” Maar welke God? Dat is de eerste vraag die we moeten stellen.

God is geen mens, geen persoon zoals wij die kennen. God is een factor, een zuivere vorm van energie, intelligente energie. Als deze energie volledig tevreden is met zichzelf, bestaat er geen behoefte aan schepping. Vergelijk het met jezelf: wanneer je volledig gelukkig en tevreden bent, voel je geen drang om ergens heen te gaan. Maar wanneer er een behoefte of honger ontstaat, kom je in beweging.

Zo ook bij God. Een innerlijke, energetische drang – geen menselijke – brengt beweging. Om zichzelf te “zien”, scheidt deze energie zich en polariseert. Door de scheiding ontstaat ruimte. Ruimte is cruciaal: zonder ruimte kan er geen schepping zijn.

Wanneer ruimte ontstaat, ontstaan er talloze mogelijkheden. In die ruimte ontstaan talloze vormen en structuren – vergelijkbaar met het gooien van water in de lucht: de druppels vormen bollen en vallen terug. Zo zijn de vele vormen in het universum ontstaan.

Het is belangrijk te begrijpen dat dit proces geen geslacht heeft. God of de God-factor is niet hij of zij; het is energie die zichzelf onderzoekt en ervaart. Jezus zei: “Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.” Dit gaat over het loslaten van onze beperkte menselijke wil en afstemmen op de stroom van deze universele energie.

Leven in harmonie met de wil van God betekent dus niet passief afwachten of alles op God afschuiven. Het betekent observeren, begrijpen en handelen in overeenstemming met de natuurlijke stroom van energie en creatie – een energie die zichzelf wil kennen, zich uitstrekt en ontvouwt in het universum.

Bron: vrije vertaling en bewerking van “Talk” van **Mohanji**, januari 2026

Van Reactie naar Bewustzijn

Ware overwinning is zelfmeesterschap — niet het onderdrukken van emoties, maar erboven uitstijgen met helderheid en innerlijke stabiliteit.

De Inner Victory Movement is een bewuste reis van emotionele turbulentie naar bewustzijn, van onbewuste reacties naar verantwoord handelen, en van innerlijk conflict naar innerlijke vrijheid.

Stap naar binnen. Transformeer van binnenuit. Laat het leven stromen.

👉 Sluit je aan bij de Inner Victory Movement

<https://forms.gle/4ewFdq9stF5R2YHQA>

Paramahamsa Vishwananda

door de ogen van zijn moeder, tante en zusje Tina

*Vishwananda, bij zijn volgelingen bekend als **Paramahamsa Sri Swami Vishwananda**, is een Mauritiaanse neo-hindoeïstische religieuze leider. Hij is de oprichter van Bhakti Marga, een neo-hindoeïstische organisatie.*

Wie Paramahamsa Sri Swami Vishwananda vandaag kent als spiritueel leraar en oprichter van Bhakti Marga, ontmoet hem vaak in zijn rol van Meester. Maar voordat hij voor velen Guru werd, was hij eerst een kind — een kwetsbaar, levendig en opmerkelijk jongetje op Mauritius. Zijn moeder, tante en zusje Tina vertellen over die vroege jaren, waarin al iets zichtbaar werd van wat later zijn levenspad zou vormen.

“Hij was zo fragiel”

Zijn moeder, Bindu, herinnert zich hoe broos haar zoon was in zijn eerste levensjaren.

“Hij was vaak ziek. Bijna elke maand lag hij in het ziekenhuis. Soms een paar dagen, soms een hele week. Het leek alsof hij er lichamelijk wel was, maar geestelijk niet altijd helemaal. Hij keek je aan, maar het was alsof hij ergens anders was.”

Tegelijk was hij een levendig kind — ondeugend zoals veel kinderen, maar ook opvallend liefdevol en behulpzaam.

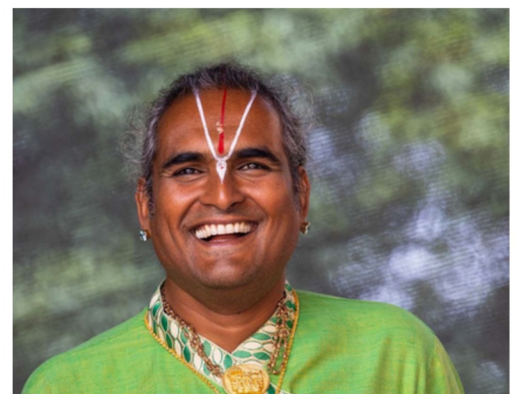
“Hij hielp me altijd. Als ik moest schoonmaken, bond ik hem soms met een touwtje aan een boom vast, zodat hij veilig was en ik mijn werk kon doen. Ik zette hem op een klein stoeltje. Hij was klein, maar altijd in beweging, rondjes lopend. Zo wist ik tenminste dat hij veilig was.”

Zijn zus Tina was heel anders: rustig, bezig met naaien en handwerk. Hij daarentegen leek maar door één ding in beslag genomen te worden: gebed.

Altijd bij het gebed

Al op jonge leeftijd zocht hij vanzelf de nabijheid van priesters en rituelen.

“Als we naar een bruiloft gingen,” vertelt zijn moeder, “zat hij bij de priester. Terwijl de ceremonie werd uitgevoerd, móést hij daar zijn. Soms probeerde hij zelfs de priester te laten zien hoe bepaalde handelingen gedaan moesten worden. Hij was misschien vijf jaar oud — maar hij was al zo.”

Zijn tante, Swamini Vishwaparagatishwari, herinnert zich hoe vanzelfsprekend gebed onderdeel was van zijn dagelijkse leven.

“Zodra hij uit school kwam, rende hij naar zijn grootmoeder en vroeg: ‘Dadi, wat heb je nodig voor het gebed?’ Dan ging hij naar de winkel om sandelhoutstokjes, kamfer en andere benodigdheden te halen. ’s Avonds zat hij bij haar tijdens de puja en deed alles precies na. Pas daarna ging hij eten. En ’s ochtends was het hetzelfde: eerst gebed, dan pas naar school.”

Op school zorgde dat soms voor onbegrip.

“Ik werd regelmatig door leraren aangesproken,” vertelt zijn moeder. “Omdat hij soms niet in de klas bleef, maar buiten ging zitten bidden.”

Spel, gebed en vuur

In het weekend vroeg hij zijn familie om samen te komen voor kleine rituelen.

“We deden kleine puja’s,” vertelt Tina. “Hij maakte zelf prasad en deed een yajna, gewoon in een kleine ruimte. We waren met z’n vieren.”

Dat maakte zijn moeder soms ongerust.

“Ik zei: ‘Op een dag brand je het hele huis af.’ En eerlijk gezegd was ik daar ook bang voor.”

Die angst bleek niet ongegrond. Op een dag, terwijl zijn moeder buiten de was deed, had hij binnen sandelhout aangestoken. Een gordijn vatte vlam.

“Ik hoorde mijn moeder achter hem aan rennen,” vertelt Tina. “Hij kwam naar onze oma en zei: ‘Dadi, verstop me.’ Hij bleef zeggen: ‘Ik heb niets gedaan.’ En toen zei hij: ‘Het is het sandelhout. Het is God. Het is een gebed.’”

Het gordijn was volledig verbrand. Maar voor hem was er geen besef van schuld.

“Voor hem was het geen kattenkwaad,” zegt zijn moeder. “Het was gebed. Dat gebeurde vaker. De schoolbus stond buiten te toeteren, maar hij maakte eerst zijn gebeden af.”

Alles was voor God

Hij spaarde zijn geld niet voor speelgoed of snoep, zoals andere kinderen.

“Kleine dingen,” zegt zijn moeder, “maar alleen voor God. Andere kinderen kochten van alles voor zichzelf. Hij niet.”

Dat maakte hem tot mikpunt van plagerijen.

“Kinderen riepen hem na,” vertelt zijn tante. “Omdat hij altijd bad. Iedereen plaagde hem.”

Vibhuti en de verschijning van Shirdi Sai Baba

Rond 1992 begon er iets te veranderen in huis — iets wat de familie niet kon plaatsen. Zijn tante herinnert zich hoe ze werd geroepen.

“Mijn nichtje kwam naar me toe en zei: ‘Kom snel, mama roept je.’”

Toen ze binnenkwam, stond zijn moeder huilend met een bezem in haar hand.

“Kijk wat er met mijn huis is gebeurd,” zei ze. “Overal. Overal vibhuti in huis.”

Op muren, klokken en fotolijsten verschenen vibhuti en kumkum.

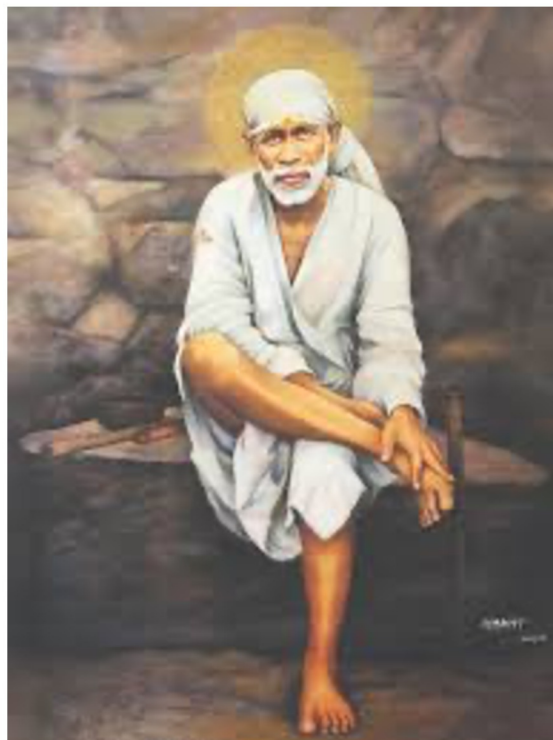
“Alles was kleurrijk,” vertelt zijn moeder. “Maar wij begrepen niet wat het was. Het gebeurde gewoon — door hem heen. Zelfs mijn haar was veranderd. Ik kon het niet eens meer kammen; het voelde hard, alsof je iets vast aanraakte.”

In zijn eigen kamer was alles rustig gebleven. Maar in de kamer van zijn moeder was de schok groot.

“De klok zat helemaal onder de vibhuti,” vertelt Tina. “Een grote fotolijst met rozen was bedekt met kumkum en vibhuti.”

Op een muur verschenen eerst lijnen van vibhuti. De volgende dag kleur — oranje.

En daarna werd het beeld duidelijk: **Shirdi Sai Baba**, zittend op een rots, alsof iemand hem had getekend.

“Ik begreep het niet,” zegt zijn moeder. “Ik wilde alleen dat het stopte. Ik vertelde het aan een oudere buurvrouw en zei: ‘Zeg dit alsjeblieft tegen niemand.’”

Maar diezelfde dag begonnen mensen te komen. Vanuit heel Mauritius.

“Ons huis was geen huis meer,” zegt zijn moeder. “Het werd een soort museum.”

Van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat stroomden mensen binnen — ziek, zoekend, hopend.

“En hij zei nooit nee,” vertelt Tina. “Hij zag iedereen. Hij stuurde niemand weg.”

Later zei hij tegen zijn moeder:

“Ik moet gaan. Ik moet helpen. De mensen hebben me nodig.”

Materialisaties

Met de komst van steeds meer mensen begonnen ook andere verschijnselen. Niet alleen vibhuti, maar ook lingams en heilige voorwerpen materialiseerden. Soms gaf hij een lingam aan iemand. Soms — wanneer degene voor wie hij bedoeld was er nog niet was — nam hij de lingam weer in zijn mond en slikte hem opnieuw in. Later verscheen hij opnieuw en werd alsnog gegeven.

“Je kunt dit niet uitleggen aan mensen,” zegt zijn tante. “Ze zullen het niet geloven. Maar het gebeurde voor onze ogen. Keer op keer.”

Voor de familie was dit alles zwaar.

“Er waren momenten,” vertelt zijn moeder, “dat ik ertegen sprak. Ik leed eronder. Maar het gebeurde gewoon. Of we het nu begrepen of niet.”

De eerste samadhi

In april 1996 — rond de 22e — kwam een beslissend keerpunt. Guruji stopte met school. Op een zondag kondigde hij aan dat hij Satsang zou geven. Kort daarna zei hij dat hij zijn gewone kleding zou afleggen.

Zijn moeder brak.

“Wat gaat er met je gebeuren? Wat gebeurt er met je studie?”

Maar hij antwoordde rustig:

“Maak je geen zorgen. Ik ben gelukkig zo.”

Een week later kwam een familielid thuis en zag Manish in paniek rondrennen.
“Het is voorbij,” riep hij. “Hij is er niet meer.”

Iedereen rende naar de kamer. Daar lag hij, roerloos, uitgestrekt op het bed. Zijn moeder hilde. Hij was diep in gebed — in wat later zijn eerste samadhi zou blijken te zijn.

Na verloop van tijd kwam hij weer bij. Hij sprak tot zijn moeder, zijn tante, zijn grootmoeder en de anderen.

“Ik wilde gaan,” zei hij. “Ik wilde naar Goloka* vertrekken en jullie hier achterlaten.”

Toen voegde hij eraan toe:

“Ik hoorde jullie huilen. Ik hoorde mama. Ik hoorde jullie allemaal.”

Hij beschreef wat hij had gezien — Vaikuntha — en zei dat hij was teruggekeerd omdat zijn familie riep.

“Ik ben teruggekomen vanwege jullie.”

**Boven dat Planetenstelsel bevindt zich de spirituele hemel, waar ontelbare spirituele planeten zijn gelegen, bekend als Vaikuntha's. Boven deze Vaikuntha-planeten bevindt zich Krishna's planeet, bekend als Goloka Vrndāvana*

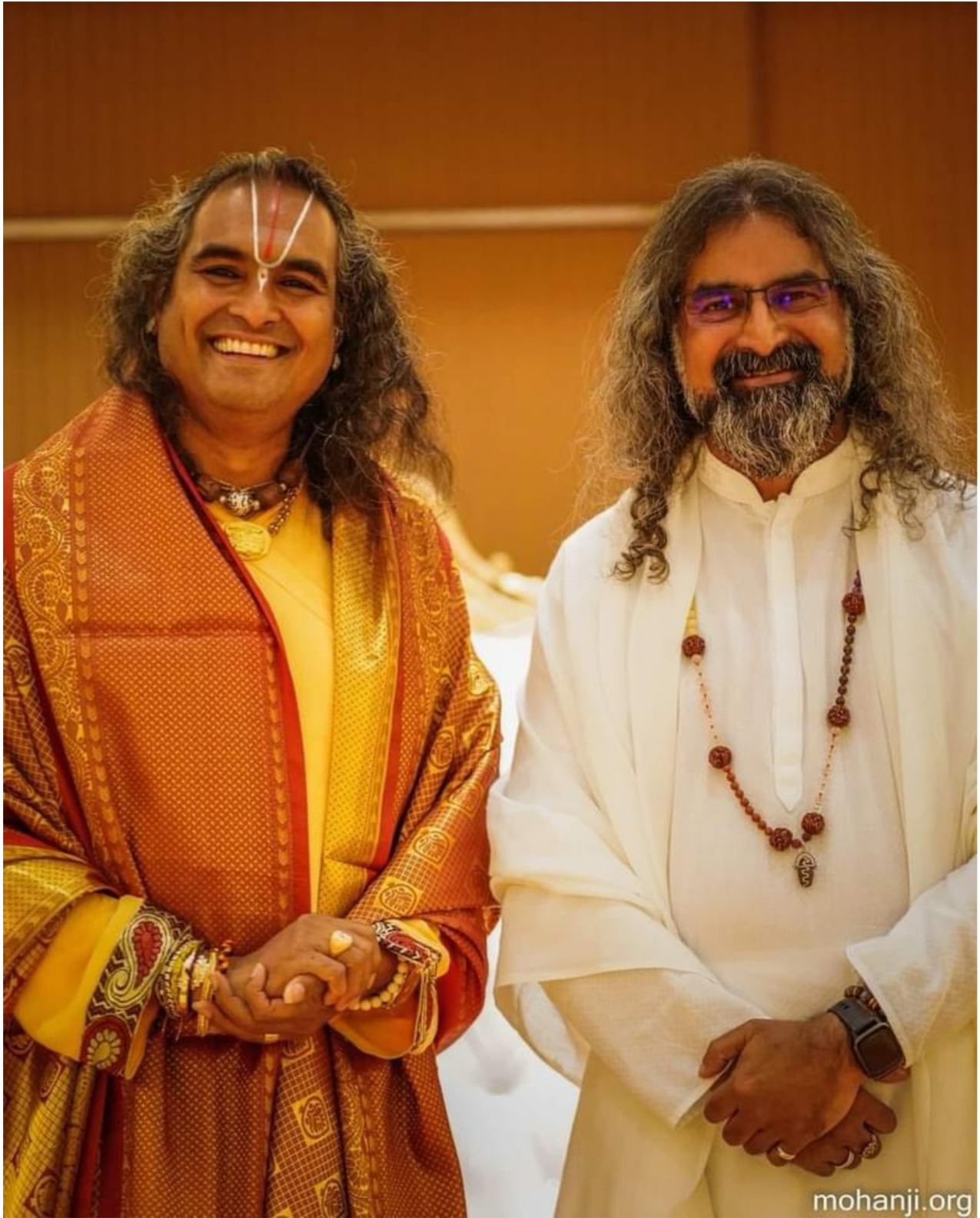
Zijn moeder zegt tot slot:

“Ik heb nooit tegen iemand gezegd: ‘Mijn zoon is bijzonder.’

Maar wat er gebeurde, gebeurde. Wij hebben het alleen mogen meemaken.”

Bron: [Paramahansa Vishwananda through His Mother's Eyes | Experiences with Paramahansa Vishwananda](https://www.paramahansa.com/Paramahansa%20Vishwananda%20through%20His%20Mother's%20Eyes%20Experiences%20with%20Paramahansa%20Vishwananda%20youtu.be)[youtu.be](https://youtu.be/https://www.paramahansa.com/Paramahansa%20Vishwananda%20through%20His%20Mother's%20Eyes%20Experiences%20with%20Paramahansa%20Vishwananda%20youtu.be)

mohanji.org

Internationale Dag tegen Racisme en Discriminatie (21 maart)

Een dag die herinnert aan Sharpeville, 1960: een vreedzaam protest dat bloedig werd neergeslagen omdat mensen anders dachten of geboren werden. Vandaag lijkt die waarschuwing opnieuw actueel — in beleid, in nieuws, in hoe we met elkaar omgaan.

❄️ "Cold as ICE" is geen metafoor. Het is beleid. 🗣️

Het gebeurt wanneer regels en macht belangrijker worden dan mensen.
Wanneer geschiedenis wordt genegeerd omdat ze 'lastig' is.
En wanneer we denken dat het hier niet kan gebeuren —
tot het gebeurt.

Voor wie het nog herinnert: 🎵 Cold As Ice – de soundtrack bij te weinig warmte, toen én nu.

Link naar het liedje ➡️ https://youtu.be/ySb1f9zWJkQ?si=64sfyvl4_tjZZ8uo

“Zie dat, telkens wanneer je in het hier en nu komt,
het hier en nu geweldig eenvoudig is.
Je raakt al je bedoelingen kwijt om ergens anders te zijn,
om iets te zijn, om ergens te komen.
Hier en nu is volstrekt voldoende.”

~ Adyashanti, *Dansende leegte*

MAANDBLAD

Kent u iemand diegeïnteresseerd is en
het maandbladnog niet ontvangt,
laat het onsdan even weten!

KOPIJ VOOR DE HET MAANDBLAD

Inleveren als (Word) bijlage naar:
info@gks-holland.nl voor de 15e

van demaand.

Colofon:
GKS MAGAZINE maart 2026
Lay-out: Natascha Chandansingh
Eindredactie: Kannaiah & Carla

LOCATIE SRI SAI MANDIRAM
(SAI TEMPEL)
Van Velzenstraat 49A, 1693 CV Wervershoof
(Onderdijk)
Bas (Kannaiah) van Velzen 0228 855128
info@gks-holland.nl
www.gks-holland.com
www.srisomasaiskandaashram.org

BESTUUR STICHTING SRI SAI MANDIRAM

Kannaiah (Voorzitter) - info@gks-holland.nl
Natascha Chandansingh (Secretaris) -
nchandansingh@gmail.com
Kirupa Ratnam (Penningmeester) - kirupatamil@hotmail.com
Joram van Velzen - joram199871@gmail.com
Marianne Spruit - f.spruit7@upcmail.nl